SJB SELECTION

RECENSIE · BLUES

When My Train Pulls In | Gary Clark Jr.

SJB SELECTION · OKTOBER 2026

De blues heeft altijd een zwak gehad voor kruispunten.

Robert Johnson moest een weg kiezen.

Gary Clark Jr. moet een trein halen.

Het verschil lijkt klein... maar het overspant bijna een eeuw blues.

Clark groeide op in Austin, dicht genoeg bij de bron om de geur ervan nog in te ademen. Op zijn vijftiende stond hij al op het podium van Antone's met mannen als Hubert Sumlin, Pinetop Perkins en James Cotton. Later zou hij die club zijn "fundament" noemen.

Genoeg biografie.

De gitaar... vertelt de rest.

When My Train Pulls In begint als een deur die dichtslaat.

De riff wandelt niet. Hij ratelt over de rails.

Bas en drums leggen de rails, en Clark rijdt eroverheen met een gitaar die klinkt alsof er zand in de tandwielen zit. De klank is enorm, korrelig, verzadigd. Hij heeft niet de gepolijste glans van blues achter glas.

Hij heeft roest onder zijn nagels.

En hier doet de uitrusting ertoe.

Clark maakte van de Epiphone Casino een van zijn essentiële instrumenten. Hij heeft gesproken over zijn liefde voor de P-90's, het lichte gewicht en de volledig holle body, en over zijn fascinatie voor de grote semi-holle klanken van Otis Rush, Freddie King en B.B. King. Verschillende reconstructies van zijn set

voor *Blak and Blu* wijzen op de Casino en op Fender Vibro-King- en Vibroverb-versterkers, waarbij de Vibro-King specifiek met *When My Train Pulls In* wordt verbonden.

Een gedetailleerde reconstructie van de soloklank koppelt de opname ook aan een Analog Man Astro Tone-fuzz, een King of Tone-overdrive en een Teese Real McCoy Custom Wah. Het is een technische reconstructie, geen officieel sessieverslag, dus je kunt het het best zien als een geloofwaardig beeld van de klankarchitectuur… en niet als het evangelie.

En eigenlijk hoef je alleen maar te luisteren.

De fuzz kleedt de noot niet aan.

Hij vilt haar levend.

De overdrive laat haar zwellen; de wah verandert de uitdrukking op haar gezicht. De Casino, hol en nerveus, klinkt altijd één ademtocht verwijderd van een opstand tegen de versterker.

Het is een gitaar aan de korte lijn.

Clark buigt snaren als heet ijzer. Zijn vibrato versiert niet: het huivert. Frasen beginnen, breken af, beginnen opnieuw.

Soms laat hij een noot hangen als een kale gloeilamp die heen en weer zwaait in een leeg station.

Dan stilte.

Clark weet precies wat hij ermee moet doen.

Want in de blues kan lege ruimte zwaarder wegen dan twintig noten.

De onvermijdelijke geest is Jimi Hendrix. Relix beschreef *When My Train Pulls In* als rockblues à la Hendrix. Maar Clark lijkt er geen zin in te hebben Hendrix opnieuw op te graven.

Hij doet iets interessanters.

Hij neemt de woordenschat van de doden… en spreekt die met het accent van de levenden.

Fuzz, feedback, soul, rock, blues.

IJzer, rook en frequenties.

De blues is niet langer een zwart-witfoto, en begint weer te ruiken naar brandende elektriciteit.

En hier ontmoet de trein het kruispunt.

Doyle Bramhall II stelt Clark voor aan Eric Clapton. Clapton nodigt hem uit voor het Crossroads Guitar Festival van 2010, waar zijn uitvoering van *Bright Lights* de deur helpt openzetten naar een groter publiek

en naar de aandacht van Warner Bros. Records.

Crossroads.

Het kruispunt.

Een toeval dat bijna te mooi is om waar te zijn.

De oude blues kwam naar het kruispunt om een weg te kiezen.

Clark komt met een ander probleem: wat doe je met al die blues die je hebt geërfd?

Imiteren zou makkelijk zijn.

Bewaren zou respectvol zijn.

Clark zet hem liever weer op de rails.

Daarom voelt *When My Train Pulls In* als meer dan een nummer over willen vertrekken. De woorden gaan over vastzitten, slecht nieuws, frustratie en de behoefte om de volgende trein te nemen en verder te gaan.

Maar de gitaar vertelt het verhaal van de reis al.

Ze is locomotief en voortbeweging.

Ze brult, schraapt, en rolt.

Ze versnelt... Ze remt.

Ze blaast fuzz uit de versterker als rook uit een schoorsteen.

En Clark klinkt niet als een man die geduldig op het perron wacht.

Hij klinkt als iemand die de trein in de verte al hoort, en zijn gitaar en zijn koffer al heeft opgepakt.

Robert Johnson had het kruispunt.

Gary Clark Jr. heeft de rails.

> ***De blues is nog altijd dezelfde reis. Alleen het vervoermiddel is veranderd.***